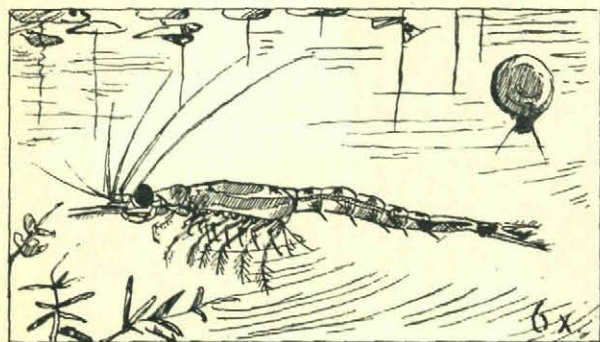

De Conferentie sprak de wenschelijkheid uit, alle zwanesoorten voortaan volkomen te beschermen. Ter sprake kwam ook, de verontreiniging van het zeewater door olieresten over welk onderwerp in 1926 gedelegeerden van verschillende Staten te Washington bijeen kwamen; betreurd werd, dat niet meer aandacht werd geschonken aan de gevaren voor het vogelleven. Doordien waarschijnlijk een tweede bespreking over de olieverontreiniging zal plaats vinden, sprak de Conferentie te Londen de verwachting uit, dat dan ook deze materie ernstig onder het oog zal worden gezien.

Ten slotte werd gehoopt, dat ook de niet aanwezige Staten zullen uitgenoodigd worden de genomen besluiten te onderschrijven.

Mysis vulgaris. — „Kijk, daar heb ik muggenlarven!” Zoo dacht ik, toen ik mijn netje van zijn inhoud ontleed, en kleine glasheldere diertjes zich schokkend zag voortbewegen.

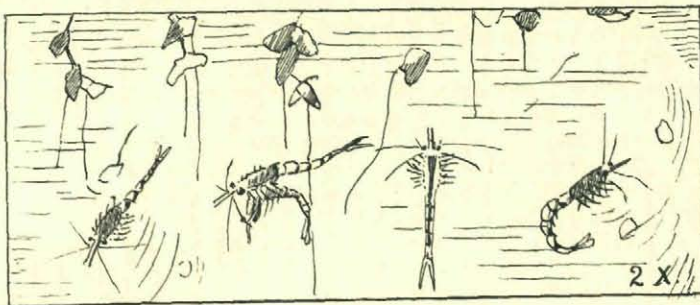

Mysis vulgaris.

Maar bij nadere beschouwing bleek al dadelijk, dat ik mij had vergist, en dat ik hier met kleine kreeftjes te maken had, slanke beestjes van 1 à 1½ c.M. lengte, met duidelijk gesteelde oogen en lange, zeer dunne sprieten. Mysis vulgaris is de naam van dit diertje, dat bij de Schizopoden behoort, zoo genoemd naar de slijtpooten. Deze zijn voortdurend in beweging, waardoor de vaste bestanddeelen, die in het water zweven, steeds in beroering zijn. Kijk, daar heeft er een een dood kameraadje te pakken. Wat doet de kop ons denken aan dien van een

mug. Maar de mondholte ligt hier aan de onderzijde. Aan den rugkant is het langwerpige

gevormde hart in vlugge rhythmische beweging. Het is wonderlijk, dat wij zoo maar door dit ranke lichaampje heen kunnen zien, zoo nietig, en toch zoo ingewikkeld van bouw. Mysis vulgaris, een zeebewoner, komt ook in brak water voor, en zoo is mijn vangst bij Alkmaar begrijpelijk. Bij hooger ontwikkelde kreeften komt een larvevorm voor, die merkwaardig veel overeenkomst heeft met Mysis vulgaris: het Mysis-Stadium. Hierbij een afbeelding van het diertje in verschillende standen.

Mysis-Kreeftjes in het aquarium.

Alkmaar, Stationsweg 23.

W. F. DORGELO.

Drente. — Met buitengewoon genoeg las ik in de laatste nummers van De Groene Uw artikelen over Rijk Drente. Als geboren Drent en bewonderaar van de mens en natuur van mijn geboorteland kan ik niet anders dan U hartelijk danken voor Uw sympathieke beschrijvingen. Want Drente is m.i. als land van natuurschoonheid teveel nog miskend. En die miskening grieft, vooral als men, als de Drenten in 't algemeen, zeer gehecht is aan zijn land. Daarom nogmaals mijn grote dank voor Uw lofzangen, al prezen die meer de rijkdom dan de schoonheid. Dat natuurliefhebbers zich erdoor gedrongen mogen gevoelen het land nog dieper en intensiever te ontginnen! Dat de biologen het voorbeeld van Dr. van Giffen volgen, die archaeologies Drente door en door kent!

Drente is nog een land van wildernissen, van echte natuurmonumenten. Nog liggen er reusachtige heiden met verlerlei plassen en schone zandverstuivingen. Nog zijn de wallen-wildernissen tussen de oudere ontginningen echte vogelparadijzen. En nog liggen daar die eindeloze, stille, onbezochte moerassige madelanden, onuitputtelijke schatkamers van plant en dier. Nog zijn er in de gemeente Emmen grote hoogveenmonumenten. Gaand van *Dalen* naar 't westen, naar de z.g. *Veenhuizen*, vandaar dwars door moerassige hoogveenheide naar de *Geesbrug* over de Hoogeveense Vaart, dan over de hei naar de Geesermade door het terrein, nu in bewerking bij Staatsboschbeheer, al bekend door de boomplantdagen; door dit terrein naar het *Mepperzand* onder Zweeloo, vandaar naar *Orvelte*, over 't Oranjekanaal en naar *Elp* en vandaar op Assen komt men door een gebied, wijd en zijd nog in natuurstaat. Natuurlijk kent U het grotendeels, misschien geheel, en vast beter dan ik. Want ik bekijk de wereld met de ogen van een natuurliefhebber alleen, U met die van een natuurkenner bovendien. Maar steeds verbaas ik me weer over de vormenrijkdom in zoo'n eentonig heidegebied, die velerlei mossen, die vogels bij de ontelbare plassen! Maar vooral die prachtige mossenkieuren!

Behalve bovengenoemde tocht vind ik de volgende heerlijk: 1. de hele weg van Meppen (Zweeloo) naar Dwingeloo, sinds een paar jaar aangelegd; 't *Mantingerzand*, 't zogenaamd bodemloze *Meeklermeer* en vooral de zo door U geprezen zanden en jeneverbessen bij *Lhee*; 2. alle heiden en plassen en zandverstuivingen, die liggen tussen de Beilervaart en het Oranjekanaal rondom *Hijken*, en van *Hijken* naar 't noorden en naar de Drentse Hoofdvaart. Als men daar bij neemt nog het gebied van Hoogeveen — Buinen — Wijster, dan heeft men de Drentse heiden en veenplassen, dunkt me, op zijn best. Waarbij men echter niet mag vergeten de zoo door prof. Van Veldhuizen uit Groningen geprezen vlakten van Norg — Roden — Peize — Zeyen.

Als tocht naar madelanden durf ik aanraden: Hoogkerk—Vierverlaten naar Roderwolde over de z.g. Sprikkedijk. Van Roderwolde naar Sandebuurt en de omstreken van 't Leekstermeer. Terug over Foxwolde langs het tolhek op den weg naar Peize over de *Weehorst* naar Lieveren (of naar Peize en door 't *Bunnerveen* naar Lieveren) en vandaar naar Langeloo. Niemand kent deze streken beter dan prof. Van Veldhuizen of misschien de heer Hulst, leeraar aan de Gem. Kweeksch. voor O. te Groningen.

Jammer, dat aan al dat moois gauw een eind komt. De stroomgebieden van Eelder- en Peizerdiep worden n.l. gevormd tot waterschappen: opruiming van wildernis enz. is 't onvermijdelijk gevolg, zoals nu reeds plaats vindt in de omstreken van Coevorden en de gebieden van de stroompjes in die hoek van Drente.

't Bunnerveen wordt ontgonnen — langs de weg Lieveren—Zeijen dringt men steeds verder door. Ik zie reeds de tijd niet ver af, dat de Zeijer strubben zullen sneuvelen. Rondom Lieveren ruimt men jaar op jaar nieuwe wildernissen op: reeds minderen daar, dunkt me, de nachtegalen. Een plaag voor de natuur in 't gebied van Roden en Norg zijn bovendien de dagjesmensen uit Groningen en Assen. Wat er wordt vernield is ongelofelijk. Daarom zag ik uw mooie artikelen met enige vrees, vrees, dat Drente vakansieoord zou worden. Het was voor 't land misschien beter maar in miskrediet te blijven! De Drent zelf is reeds maar al te geneigd, zijn land te ontsieren en te beroven, en pensiongasten en hotelbouw zullen die ontsiering eerder bevorderen dan tegenhouden. Nog begeert hij zelf geen stromennormalisaties: evenmin is de ruilverkaveling populair. Overheid en natuurliefhebbers moeten de eigenaars verstandig leiden. Vooral 't landbouwonderwijs kan en moet meer doen, om natuurschoonheid te behouden: 't opruimen der mooie vogelwallen tussen de landerijen, staat echter al op zijn debetzijde.

Rondom Roden echter (evenals in heel Drente) is nog veel bewaard, er zal gelukkig ook veel bewaard blijven. Maar Roden vooral is heerlijk.

Kent u de bossen van mej. Kymmell? Verscheiden jaar al, als gevolg van schenderijen, totaal gesloten, liggen ze geheel te verwilderen. Geen boom wordt gekapt, geen gevallen takje opgeruimd, geen pad onderhouden. Zo groeit er een echt natuurbos aan de rand van 't madeland. Allerlei grondsoorten komen er voor en bijgevolg veel zeldzame planten in een klein gebied. Tegenwoordig is het er een ware paddestoelententoonstelling: ik heb nooit geweten, dat er zoveel soorten waren! Zondag j.l. heb ik me bovendien nog eens weer verwonderd over al die vogels, waarbij natuurlijk de mezen de overhand hadden.

Je raakt er niet uitgekeken en niet uitgehoord. Dagenlang kun je er rondzwerfen en telkens weer iets nieuws zien. En dan stroop je nog langs de rand! Want laat ik u zeggen: niemand krijgt er toegang.

Een boomplantdag hielden we hier in Hoogkerk in 't kale weidegebied verleden voorjaar. Ondanks de stroomende ijzige regen was er buitengewoon veel animo. Ook de wegbeplanting, waarop wij hier zijn aangewezen, heeft zijn nut. En wegbeplanting is mogelijk in heel ons land: gelukkig is de boomplantdag dus overal te importeren. Daarom zag ik met plezier uw propagerende woorden in uw laatste artikel over O. Drente.

Nog wou ik u voorstellen een idee, op een Ouderavond aan onze school vóór die boomplantdag aan de hand gedaan. Er werd n.l. gevraagd of het niet mogelijk was ter aanvulling en uitbreiding van Floralia-werk en boomplantdag *bloemplantdagen* te houden: de gemeenten zouden daarvoor de plantsoenen misschien beschikbaar willen stellen. Mogeik zouden zo de straat- en plantsoenschenderijen, vooral in de stad, kunnen verminderen. Zo had dan ook de stad, van bomen-planten uitgesloten, aandeel in natuur-opvoeding. Ziet u iets in het voorstel?

Hoogkerk.

J. NAARDING.

Bandvorming bij brem. — Begin April vond ik hier een bremstruik waaraan bandvorming voorkwam. Op drie plaatsen hadden de takjes zich aaneengevoegd tot een breeden band. Van één daarvan gaat een tekeningetje hierbij. Mijn plan om u een afbeelding van een der andere bandjes te zenden zoodra de bloempjes zich daaraan hadden ontwikkeld, kon tot mijn leedwezen geen gevolg hebben, daar eenige dagen vóór de bloempjes zouden opengaan, de struik was kaalgeplukt.

Komt deze bandvorming bij brem meer vóór?

Apeldoorn, 22 Mei 1923.

H. A. SCHOONHOVEN.

Lycogala flavofuscum Rost voor de tweede maal in Nederland gevonden.

In de week van 21—26 November hadden we samen een excursie „georganiseerd”, uitsluitend om Zwammen te leeren kennen, die blijkens bovenstaand opschrift nog een aardig resultaat opleverde. Waar we ons wat zwammen betrof nogal op glad ijs waagden, hadden we vooraf maar reeds gevraagd of mej. Cool onze determinaties wilde controleeren, — waartoe deze welwillend bereid was, waarvoor wij haar nogmaals onzen hartelijken dank betuigen —, daar wij wel overtuigd waren, dat *onze* determinaties wel eens niet met de werkelijkheid overeen zouden kunnen komen. Op den 24sten November vonden we een ding, waar we geen raad mee wisten. We zullen u maar niet vertellen waarvoor we het ding alzoo uitgemaakt hebben. Maar aan het einde der week zonden we van al onze soorten één exemplaar aan mej. Cool en binnen een paar dagen hadden we al bericht terug. Het „ding” in kwestie zou zijn *Reticularia lycoperdon*, een Myxomyceet. Evenwel bleek ook bij deze determinatie een foutje te zijn ingeslopen, want gistermorgen kregen we een ander bericht, luidend als volgt:

... „Ik heb nog een aardige tijding voor u en uw vriend. De Myxomyceet *Reticularia lycoperdon* is deze soort niet, doch het is *Lycogala flavofuscum* Rost, een ding pas voor de tweede maal in Nederland gevonden. U kunt op deze vondst dus trotsch zijn. Zij is voor de Flora Batava afgebeeld, enz.”

Dit was dus een aardige verrassing voor ons en onverwacht. We vonden de soort op een polderka die Polsbroek van Hoenkoop scheidt, plm. 4 KM. van Oudewater. Zij bevond zich op een doode afgezaagde knoest van een wilg en was plm. 3 cM. in diameter.

Oudewater
Polsbroek, December 1927.

H. HOOGENDOORN-C. ROELEVELD.

De Mol op Walcheren. — Naar aanleiding van het berichtje van G. op pag. 270 van dezen jaargang over den mol op ons eiland kan misschien het volgende opgenomen

Bandvorming
bij brem.